

HARRY GRUYAERT – Homeland De Morgen - September 7th - October 26th 2024

'Fotograaf Harry Gruyaert toont halve eeuw Belgische chaos' on September 7th 2024 in De Morgen - Media & Cultuur, p 20-21

<https://www.demorgen.be/tv-cultuur/magnum-fotograaf-harry-gruyaert-toont-halve-eeuw-belgie-europa-woordt-zoals-amerika-alles-is-meer-op-elkaar-gaan-lijken~b6d5ccfd/?referrer=https://www.google.com/>

Brussel-Noord, 1981.

Nachtclub in Oostende, 1988.

Brno, 1988.

Carneval in Antwerpen, 1992.

Carneval in Heineveld, 1994.

Fotograaf Harry Gruyaert toont halve eeuw Belgische chaos

"De andere boeken zijn allemaal uitverkocht, dus ik ben terug in mijn archieven gaan zoeken. En er zijn nu ook meer recente foto's." Nu komt een boek in het-pasje uitgeverij Magnum-fotograaf Harry Gruyaert met Homeland een derde boek ten oore gelijk-namiger opzet aan zijn Homeland.

"Ik was in Brussel toen dat veilig-just in Parijs, maar ik kocht regis-tratie terug naar België, omdat het een spannend moment was in de stad waar er weinig interesse was in foto's van film, tot ik in 1963 vertrok", vertelt Gruyaert.

"Ik heb een soort hart-licht-gedachten met België. Ik heb een heel katholiek opvoeding gekregen en ik heb dus veel pro-cessen gehad. En carna-valsities."

Homeland omvat een periode van vijf jaar, en bevat de van Brno, België en Oostende. In Luik en Malmedy werden gesno-men, met een handvol van straatfoto's in steden als Ant-werpen en Brussel. "De scheid-ten mijn reis voor mij. Dat is gewoon te mooi. Vlaanderen en Brussel vind ik spannend omdat van, vanwege de chaos. Ik had van chaos. Ik had van ge-complexiteit."

"Ik ben geen sociale fotograaf. Ik heb veel in Marokko en India ge-werkt, en dan krijgen mensen een een bij hem heen, daar ze komen drinken, maar dat heb ik later niet. Daar wil ik nu niet meer zijn. Ik ben gewoon een pak-keerder ik blijf op straat. Ik neem foto's en verlies veel dingen, en dan ga ik vrij vrag verder."

Homeland toont ook in welke mate het straatbeeld in België veranderd is en tegelijk met her-kenbare tijden, of het nu gaat om de Belgische kust of de Nieuw-straat in Brussel. "Die foto's zijn heel mooi, het modieuze kleding van Brussel. Je woupeer veel dingen, maar ik heb het niet allemaal terug. Het is een soort vrede, want ik heb. Voor mij is het niet alleen belangrijk dat de com-ponen van het beeld is, maar dat ze ook veel dingen zeggen over de platen en de tijd waarin ze gemaakt zijn."

"Een paar heb ik veel meer een eigen karakter. Afge-geven van België naar Nederland overging, dat je die dingen ge-weten veranderen. Andere rock-ten, andere klanken... die wordt Europa naar Amerika. Alles is meer op elkaar gaan lijken. Je kunt dat vijfzig vinden, maar het is gewoon zo."

Voor Gruyaert was het nodig om België te verlaten om het te kunnen fotograferen, schrijft hij in de inleiding van Homeland.

"Het is moeilijk om te werken op de straat waar je hebt je heel veel minder op de straat, je be-geve alles normaal in omhoog."

Een foto die je plots die ene-mee vloeren met zijn halfronde aan een verkeer. Daar Magritte en Krieger samenkomen in iets kleins. "Ik moet me heb-be-maal met Brussel", zegt Gruyaert, ondanks al die jaren in Parijs, en de connectie met België wordt hij vooral in de schiederkant. "En-ven, StreetLife, Spotify, daar-meer ook ik een vreemde conne-ctie. Dat moment met..."

De expo Homeland loopt tot 26 november bij Gallery Fifty One, Antwerpen. Het boek Homeland is beschikbaar bij CDB

Magnum-fotograaf Harry Gruyaert toont halve eeuw België: 'Europa wordt zoals Amerika. Alles is meer op elkaar gaan lijken'

Blankenberge, 1988. Beeld Harry Gruyaert. Courtesy Gallery FIFTY ONE

'Die andere boeken zijn allemaal uitverkocht, dus ik ben terug in mijn archieven gaan zoeken. En er zijn nu ook meer recente foto's.' Na *Roots* en *Made In Belgium* wijdt Magnum-fotograaf Harry Gruyaert met *Homeland* een derde boek - en een gelijknamige expo - aan zijn thuisland.

EWOUDE CEULEMANS 7 september 2024, 03:00

"Ik woon sinds meer dan vijftig jaar in Parijs, maar ik kom regelmatig terug naar België, omdat het een visueel interessant land is - ook al waren er weinig interessante foto's of films toen ik in 1962 vertrok", vertelt Harry Gruyaert. "Ik heb een soort haat-liefdegeschiedenis met België. Ik heb een heel katholieke opvoeding gekregen, en ik heb dus veel processies gefotografeerd. En carnavalsstoeten."

Homeland omvat een periode van vijftig jaar, en foto's die van Blankenberge en Oostende tot Luik en Malmédy werden getrokken, met een hoofdrol voor straatferelen in steden als Antwerpen en Brussel. "De Ardennen zijn niets voor mij. Dat is gewoon te mooi. Vlaanderen en Brussel vind ik visueel interessanter, vanwege de chaos. Ik houd van chaos, ik houd van gecompliceerde dingen.

"Ik ben geen sociale fotograaf. Ik heb veel in Marokko en India gewerkt, en dan dringen mensen aan om bij hen thuis thee te komen drinken, maar dat doe ik liever niet, dan voel ik me minder vrij. Ik ben gewoon een *pickpocket*: ik blijf op straat, ik neem links en rechts wat dingen, en dan ga ik vrij vlug verder."

Brussel-Noord, 1981. Beeld Harry Gruyaert, Courtesy Gallery FIFTY ONE

Homeland toont ook in welke mate het straatbeeld in België veranderd is, en tegelijk nét herkenbaar blijft - of het nu gaat om de Belgische kust of de Nieuwstraat in Brussel. "Die foto's zijn zoals het Madeleine-koekje van Proust. Je vergeet veel dingen, natuurlijk, maar als ik bekijk hoe het toen was, komt het allemaal terug: hoe ik me toen voelde, waarnaar ik keek. Voor mij is het niet alleen belangrijk dat de compositie van de foto's goed is, maar dat ze ook veel dingen zeggen over de plaats en de tijd waarin ze gemaakt zijn.

"Vroeger had elk land veel meer een eigen karakter. Als je vroeger de grens van België naar Nederland overging, zag je de dingen gewoon veranderen: andere reclame, andere kleuren... Nu wordt Europa zoals Amerika. Alles is meer op elkaar gaan lijken. Je kunt dat spijtig vinden, maar het is gewoon zo."

Voor Gruyaert was het nodig om België te verlaten om het te kunnen fotograferen, schrijft hij in de inleiding van *Homeland*: “Het is moeilijk om te werken op de plaats waar je leeft. Je bent veel minder op de uitkijk: je begint alles normaal te vinden.”

Carnaval in Malmedy, 1988. Beeld Harry Gruyaert, Courtesy Gallery FIFTY ONE

En dan zie je plots die eenzame clown die met z'n ballonnen wacht aan een verkeerslicht. Alsof Magritte en Ensor samenkomen in één kleurenfoto. “Ik voel me helemaal niet Frans”, zegt Gruyaert, ondanks al die jaren in Parijs, en de connectie met België voelt hij vooral in de schilderkunst. “Brueghel, Ensor, Spilliaert. Daarmee voel ik een vreemde connectie. Dat ontroert me.”

De expo *Homeland* loopt tot 26 november bij Gallery Fifty One, Antwerpen.

Het boek *Homeland* is verschenen bij EXB.

Kermis in Gent, 1991. Beeld Harry Gruyaert, Courtesy Gallery FIFTY ONE